

Lekarze pisarzami

Historia medycyny i literatury obfituje w postaci, które łączyły wiedzę medyczną z pasją do pisania. Tacy lekarze nie tylko leczyli ciała, ale również dusze, wykorzystując swoje doświadczenia zawodowe do tworzenia literatury, która poruszała kluczowe kwestie egzystencjalne, etyczne i społeczne.

Jerzy Ciesielski

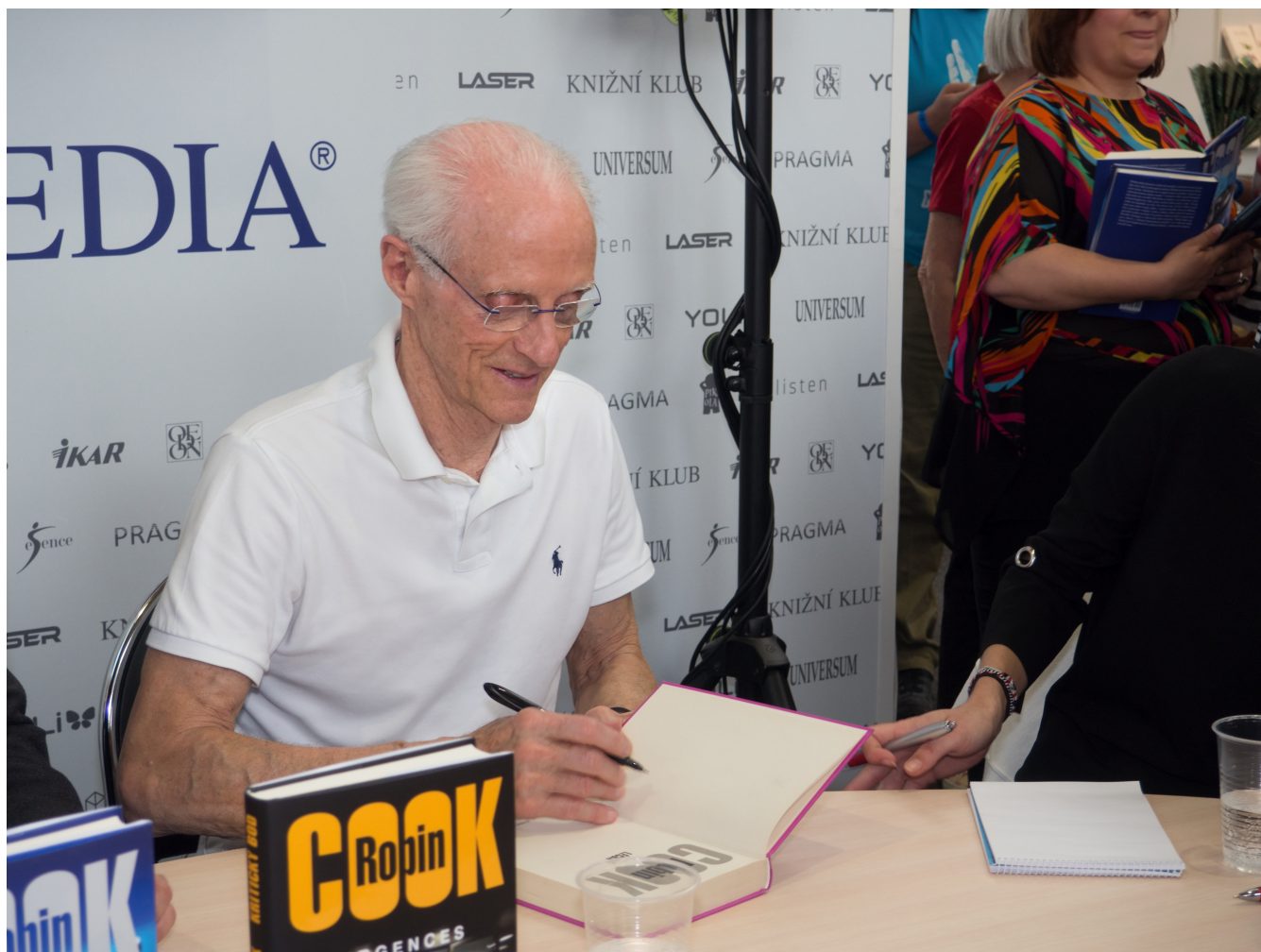
Historia zna wiele przypadków, gdy lekarze zamieniali skalpel na pióro, a swoje doświadczenia zawodowe – na literackie inspiracje. Dzięki unikatowemu połączeniu wiedzy medycznej z wrażliwością literacką, ich dzieła nie tylko wzbogaciły kulturę, ale również otworzyły nowe pola refleksji nad kondycją człowieka, dylematami moralnymi i egzystencjalnymi pytaniami. To szczególne połączenie kompetencji lekarza i talentu pisarza czyni z tych postaci pomost między nauką a sztuką.

Od Hipokratesa po Browne’a: Początki medycznej literatury

Już w starożytności widoczny był związek między medycyną a refleksją filozoficzną. Hipokrates, nazwany ojcem medycyny, w swoim dziele *Corpus Hippocraticum* łączył praktyczne rady dotyczące zdrowia z głębokimi rozważaniami etycznymi. Nie ograniczał się jedynie do opisywania metod leczenia – jego pisma ukazywały, jak zdrowie i choroba wpisują się w szerszy kontekst ludzkiego życia.

Ten sposób myślenia rozwijał również Awicenna, lekarz i filozof z X wieku, który w swoim *Kanonie medycyny* ukazywał nie tylko naukowe podstawy leczenia, ale także humanistyczne podejście do pacjenta. Jego traktaty filozoficzne i poezja łączyły świat wiedzy i duchowości, co czyniło go jednym z pionierów medycyny jako sztuki humanistycznej.

W okresie renesansu i oświecenia pisarze-lekarze coraz częściej wykorzystywali literaturę do krytyki społeczeństwa i nauki swoich czasów. François Rabelais, autor groteskowych opowieści o Gargantui i Pantagruelu, w satyryczny sposób komentował ówczesne ograniczenia naukowe i społeczne, wykorzystując własne doświadczenia medyczne. W tym czasie angielski lekarz Thomas Browne w swoim eseju *Religio Medici* podejmował próbę pogodzenia nauki z wiarą, podkreślając etyczne i filozoficzne wyzwania, z jakimi mierzy się lekarz.



fot. Złośliwi mówią, że lekarze pracujący w polskich szpitalach też mogą, podobnie jak Robin Cook, pisać trzymające w napięciu thrillery medyczne

XIX wiek: Realizm, introspekcja i medyczna precyzja

W XIX wieku rozwój nauk medycznych i literatury realistycznej stworzył szczególne warunki dla lekarzy-pisarzy. Anton Czechow, rosyjski lekarz i jeden z najwybitniejszych dramatopisarzy, uważał medycynę za swoją „żonę”, a literaturę za „kochankę”. Jego twórczość, jak dramat *Wiśniowy sad* czy opowiadanie *Sala nr 6*, ukazywała nie tylko zmagania jednostki z cierpieniem, ale także głębokie pytania o ludzką naturę i granice etyki. Czechow, który leczył pacjentów często bezpłatnie, w swoich utworach ukazywał niezwykle empatyczne spojrzenie na ludzką kondycję.

Podobną drogą podążał Arthur Conan Doyle, znany głównie jako twórca Sherlocka Holmesa. Doyle, absolwent medycyny w Edynburgu, wykorzystywał swoją wiedzę o metodach diagnostycznych do kreacji dedukcyjnego stylu swojego bohatera. Choć Doyle ostatecznie porzucił praktykę medyczną, jego twórczość literacka do dziś inspiruje lekarzy i detektywów na całym świecie.

Warto wspomnieć także Friedricha Schillera, który w 1780 roku został lekarzem wojskowym w Stuttgarcie. W roku 1792 opuścił swój pułk, aby rozpocząć karierę jako

dramaturg, historyk i poeta. Nie ma dowodów na to, że kiedykolwiek widział pacjenta profesjonalnie po 1782 roku, chociaż jego listy przez resztę jego życia były pełne porad medycznych i spekulacji na temat fizjologii. Interesowała go sztuka uzdrawiania ze względu na intymny i bardziej wnikliwy kontakt z ludźmi. W 1768 roku napisał *Ode do radości*, do której muzykę skomponował Beethoven. Dzisiaj jest to hymn Unii Europejskiej. Zmarł w Weimarze na gruźlicę.

XX wiek: Medycyna jako lustro ludzkiej egzystencji

W XX wieku literatura tworzona przez lekarzy zyskała wymiar psychologiczny i egzystencjalny, głęboko zakorzeniony w doświadczeniach życia i śmierci. Michał Bułhakow, rosyjski pisarz i lekarz, swoją praktykę medyczną prowadził w trudnych czasach rewolucji i wojny domowej. W *Notatkach młodego lekarza* ukazał dramatyzm pracy lekarza w odległych wsiach, gdzie brakowało sprzętu, leków, a często i nadziei. Jednocześnie jego monumentalna powieść *Mistrz i Małgorzata* jest pełna metaforycznych nawiązań do bólu, walki z losem i potrzeby duchowego odrodzenia.

Na drugim krańcu świata William Carlos Williams, amerykański poeta i lekarz, tworzył subtelną poezję, w której codzienne obserwacje życia pacjentów przeplatały się z refleksją nad pięknem i przemijaniem. Williams uważał, że praca z pacjentami nie tylko inspirowała jego twórczość, ale także kształtowała go jako człowieka. Jego poezja, taka jak minimalistyczny wiersz *The Red Wheelbarrow* to przykład, jak medycyna może inspirować literacką precyzję.

Albert Schweitzer, lekarz i filozof, w swoich dziełach łączył medycynę z głębokimi refleksjami etycznymi. Jego filozofia „szacunku dla życia” była podstawą zarówno jego pracy humanitarnej, jak i literackiej. W książkach takich jak *Reverence for Life* Schweitzer ukazywał, jak medycyna i literatura mogą wspólnie służyć ludzkości.

Współczesność: Thrillery medyczne i humanistyczne spojrzenie

Współcześni lekarze-pisarze, tacy jak Robin Cook, Atul Gawande czy Abraham Verghese, sięgają po różnorodne formy literackie, by mówić o wyzwaniach medycyny XXI wieku. Robin Cook, autor takich thrillerów jak *Coma*, wykorzystuje swoje doświadczenia zawodowe, by ukazywać technologiczne i etyczne dylematy współczesnej medycyny. Z kolei Atul Gawande, chirurg i eseista, w swoich książkach, takich jak *Śmiertelni*, bada granice medycyny oraz znaczenie empatii w relacji lekarz-pacjent.

Abraham Verghese w powieści *Powrót do Missing* tworzy emocjonalny portret lekarskiej codzienności, w której dramaty pacjentów przenikają życie lekarzy, zmuszając ich do konfrontacji z własnymi słabościami i ograniczeniami medycyny.

Polscy lekarze-pisarze: Boy-Żeleński, Korczak i Szczeklik

Polska również miała swoich wybitnych lekarzy-pisarzy. Tadeusz Boy-Żeleński nie tylko leczył ludzi, ale także pisał błyskotliwe eseje i felietony, takie jak *Pieśń kobiet*, w których podejmował tematy praw kobiet i zdrowia publicznego. Janusz Korczak, autor książek dla dzieci, jak *Król Maciuś Pierwszy*, łączył swoją pracę pediatryczną z niezwykłą empatią wobec najmłodszych.

Współczesnym polskim lekarzem-pisarzem był Andrzej Szczeklik, autor takich dzieł jak *Katharsis*, w których łączył medycynę z filozofią i sztuką. Jego refleksje nad naturą zdrowia, cierpienia i uzdrawiania pozostają jednym z najbardziej inspirujących przykładów współczesnej literatury medycznej.

Lekarze-pisarze to wyjątkowi twórcy, którzy dzięki swojej pracy poznali życie w jego najbardziej skrajnych przejawach – od narodzin po śmierć, od bólu po nadzieję. Ich dzieła, pełne głębokiej refleksji, pozwalają spojrzeć na literaturę jako na narzędzie zrozumienia ludzkiej kondycji. W ich twórczości medycyna i literatura splatają się, tworząc niezwykłą mozaikę doświadczeń, która inspiruje i uczy wrażliwości wobec drugiego człowieka.



fot. Hipokrates łączył praktyczne rady dotyczące zdrowia z głębokimi rozważaniami etycznymi.

